

Yehudi Menuhin világhírű hegedűművész kezdeményezésére és javaslatára az UNESCO október 1-jét a Zene Világnapjának nyilvánította. Mindez 1975-ben történt.

Azóta a világ minden pontján ezen a napon különös figyelmet szentelnek annak a csodának, amit zenének hívnak.

A zene az életnek olyan szükséglete, mint a levegő. Sokan csak akkor veszik észre, ha már nagyon hiányzik.
(Kodály Zoltán)

Manapság alig tudunk olyan dolgot mondani, aminek ne ünnepelnénk világnapját, igaz a zenéé már 42 éves 'házasság'. A zene egy belső hang, a komponista 'verse'.

Aki hallgatja, két dolgot tehet: vagy elfogadja és megéri, mert megéri a hangulata, vagy immunis lesz rá, és elmegy mellette. Zenét belső ösztönzésre hallgatunk – világnap ide, vagy oda. Valójában a zenének nincs szüksége külön világnapra, hogy velünk legyen. Önmagában egy csoda: véges számú hang végtelen számú dallammá, hangulattá alakul át benne. A fülünkbe duruzsol utcán, biciklizés vagy munka közben, amikor szomorúak vagy boldogok vagyunk, amikor szépet vagy elrettentőt érzékelünk. A legmegbízhatóbb társunk: félelmek nélkül elmerülhetünk benne anélkül, hogy csalódást okozna. Megtaláljuk benne kimond(hat)atlan gondolatainkat, önmagunkat és tisztába teszi lelkünket.

Yehudi Menuhin 1975-ben az ENSZ Nemzetközi Zenei Tanácsban töltött be elnöki tisztet és így hívta életre a Zenei Világnapot, amelyet idén 42. alkalommal ünnepelhetünk.

„A zene továbbra is módot ad arra, hogy az emberek ma is megértsék egymást, amikor az emberiségtől a múlt előítéletei távolabb állnak, mint valaha, de megerősödve kerülnek előtérbe azok az örök értékek, amelyek mindig részét képezték bármely nép minden művészi megnyilvánulásának” – mondta ünnepi beszédében Menuhin az első zenei világnapon. „Az igazság, ami a világ minden népművészetében, zenei stílusában ezernyi színben mutatkozik meg, képessé tesz bennünket arra, hogy egyetértésre jussunk egymással.”

Életünket keresztül-kasul szövi a zene, a bölcsőtől a sírig (vagy még azon is túl).

A zene, ami az ember legősibb kifejezési formája, eszköze, amely ősbibb, mint a nyelv. Még írni se tudott az emberiség, amikor a hang és a szó hatalmába kerítette. Ezért is van az, hogy „a dal korlátlan hatalmat ad annak, aki ért hozzá”.

A Zene világnapján akár aktív művelői, akár passzív élvezői vagyunk ennek az isteni adománynak, gondoljunk azokra, akik énekelnek, muzsikálnak, tanítanak belső igényességük által, természetes emberi vágygal.

Gondoljunk rájuk szeretettel, mert segítenek minket, célt adnak, rendre és türelemre tanítanak.

Megteremtik bennünk – ha hagyjuk – a Kodály megálmodta „nagy Harmóniát”, amikor majd igazán azt mondhatjuk: Örvendjen az egész világ!

"Lehet élni zene nélkül is. A sivatagon át is vezet út. De mi (...) azt akarjuk, hogy az ember ne úgy járja végig élete útját, mintha sivatagon menne át, hanem virágos réteken."

(Kodály Zoltán)

